

[Internacional](#)

Nuovo Cinema Neo Cinetico: teatre del record per enfortir comunitats

06/06/2018

iWith.org

Autor/a: Júlia Bacardit

Font: NCNC

Font: NCNC

Font: NCNC

Font: NCNC

Font: NCNC

Nuovo Cinema Neo Cinetico: teatre del record per enfortir comunitats

06/06/2018

Autor/a: Júlia Bacardit

iWith.org

Resum:

Des de Nuovo Cinema Neo Cinetico (NCNC) s'han fet 12 pel·lícules itinerants, úniques i comunitàries, anclades a 12 llocs concrets i a la seva gent.

Barri majoritàriament magrebí de Celleneuve, a Montpeller. És a les afores de la ciutat i fa llindar amb un campament gitano. Una gitana passa amunt i avall amb la seva cabra. Comença la pel·lícula.

Investigar una comunitat per trobar records comuns

La italiana **Prisca Villa** i l'israelià **Gary Shochat** formen part del projecte artístic internacional i comunitari **Nuovo Cinema Neo Cinetico**, que enforteix comunitats de veïns a partir de la memòria i la participació espontània.

El [**Nuovo Cinema Neo Cinetico \(NCNC\)**](#) es va fundar a Itàlia, però la primera experiència comunitària es va fer al barri del Poblenou de Barcelona l'any 2009. Vinculat a la 'Nouvelle Vague' francesa, la idea general és involucrar la gent en un espectacle sense que hi estiguin obligats.

Parlem per Skype amb el Gary i la Prisca, que són a Israel i a Figueres respectivament. El teatre-cinema comunitari que practiquen es divideix en 4 etapes. "D'entrada contactem les associacions de la zona, comprem el diari al mateix estanc, provoquem trobades casuais, intervenim a la sortida de les criatures de l'escola, ens acostem als jubilats que juguen a cartes. Absorvim sense jerarquies", diu la Prisca.

La primera etapa consisteix en instal·lar-se a un lloc i passar-hi una setmana perquè el veïnat els conegui. A partir d'aquí el Gary i la Prisca busquen pistes de records comuns entre la població. Després ve l'etapa de l'escriptura d'un guió fictici inspirat en aquesta pista.

"Parteixes del supòsit que ets estranger i que arribes per entendre particularitats d'un trosset de terra. I sempre perceps la pista d'un record compartit que pertany a la gent del lloc, com ara una cabra, una sala de ball tancada o la història d'un accident de trànsit", explica el Gary.

Un guió fictici a partir d'un context real

Quan aterren a un lloc ho fan sempre a través d'una entitat que els paga per les setmanes que dura el projecte i els facilita l'estada, però els dos aclaren que "mai no venim amb res preparat". Sovint algú arrelat al lloc els ajuda.

"Hi ha infinites capes que construeixen un lloc: la històrica, l'anecdòtica, la geogràfica", diu la Prisca. A partir de la gitana de Montpeller que cada dia es passejava amb la cabra per les afores del poble, el Gary i la Prisca van escriure un guió d'una dona que està enamorada de la seva cabra i la porta al veterinari.

"A França vam començar a gravar amb la cabra i la gent la reconeixia, l'animal ressonava quotidianitat. Tots estem sempre en universos diferents, però sempre hi ha alguna cosa que tenim en comú", comenta el Gary.

Els d'un cafè magrebí del barri de Celleneuve van acabar implicats en la pel·lícula, cuinant pels falsos actors. El poble va venir perquè fossin actors, sinó perquè la història, tot i que era fictícia, els pertanyia: imatges de l'espai que sempre habiten i una cabra, la mateixa cabra que veuen sempre.

El guió sempre és fictici perquè la idea és mantenir un punt de distància i no ficar el dit a la llaga de les vides de la gent., "busquem distància respecte d'allò real per anar més lluny", matisen.

El projecte comunitari es concep en part com un joc, i en Gary subratlla la importància de fer entrar al joc a gent que està poc o gens vinculada a les associacions, "perquè si et cenneixes massa a això sempre acabes parlant amb la mateixa gent".

Càmera i acció

Amb l'storyboard fet comença el rodatge, pregunten a la gent si vol participar. El Gary i la Prisca van convertir en protagonista d'una de les seves pel·lícules un avi del poble a qui ningú saludava.

Passada la 'projecció', l'home els va dir que li havien canviat la vida per sempre, que des que havien fet la pel·lícula se sentia molt més integrat a la vida compartida del veïnat.

Les pel·lícules Nuovo Cinema Neo Cinetico (NCNC) es fan amb imatges fixes: són pel·lícules construïdes com un còmic i són indeslligables dels carrers on passen. Feta la pel·lícula, el poble o barri està convidat a veure la pel·lícula, i els dos treballadors comunitaris coincideixen a dir que la convocatòria sol tenir èxit.

Quan els espectadors surten de la sala es troben una sorpresa: no hi ha projecció, però els fotogrames de la pel·lícula són als trams de carrer que apareixen a les imatges, amb banda sonora inclosa..

Canviem de pel·lícula. Una sala de ball tancada durant 40 anys a un altre poble francès, a Aurignac. Els avis del poble deien que allà s'havien fet els primers petons. "Vam entrar-hi. Hi havia cadires, ampolles, gots. Els vellets van entrar plorant, invadits de records. Vam obrir un lloc de la seva memòria".

Etiquetes: [art comunitari](#), [teatre](#), [cinema](#), [arts escèniques i audiovisuals](#)

URL d'origen: <https://xarxanet.org/internacional/noticies/nuovo-cinema-neo-cinetico-teatre-del-record-enfortir-comunitats>